

بیانیه‌ی انتقادی جمعی از فعالان مدنی سردشت

به مناسبت بیست و دومین سالیاد فاجعه بمباران شیمیایی سردشت

بدنبال حمله هوایی رژیم بعث عراق و بمباران شیمیایی شهر سردشت، بزرگترین جنایت علیه بشریت بعد از جنگ جهانی دوم بر صفحات سیاه تاریخ رقم خورد؛ در این جنایت غیرانسانی بیش از صدها نفر از مردم بی‌دفاع و شهروندان مدنی شهید و هزاران نفر دیگر مصدوم گردیدند به گونه ایی که بعد از گذشت دو دهه هنوز شاهد قربانی شدن مصدومان این فاجعه بوده و آثار و تبعات آن همچنان گریبانگیر مردم سردشت و حومه می‌باشد. آشکار است براساس معاهدات و کنوانسیونهای بین‌المللی منجمله پروتکل 1925، سلاحهای شیمیایی و بیولوژیکی جزء تسلیحات ممنوعه محسوب و بکارگیری آنها از جانب اعضای جامعه بین‌المللی نقض صریح تعهدات مذکور بوده و موجبات مسؤولیت بین‌المللی را برای ناقضان در پی دارد.. کتمان نمی‌توان کرد استعمال سلاحهای کشتار جمعی در جنگها، خصوصاً در مناطق مسکونی تجاوز به حقوق بشردوستانه و مشخصاً جنایت علیه بشریت بشمار می‌رود. اگرچه آمرین و برخی از عوامل این فاجعه سیاه به گونه ای گزینشی، به چنگال عدالت گرفتار آمده اند اما نکاتی چند پیرامون آن قابل تأمل می‌باشد: از يك سو پس از گذشت بیست و دو سال از این جنایت تاکنون اقدامی در خصوص پیگیری حقوقی در دادگاههای صالحه و در سطح بین‌المللی انجام نپذیرفته است و از سوی دیگر قدمهای جدی در جبران خسارتهای مادی و معنوی وارده، بطوریکه تسکین بخش آلام مردم سردشت باشد، برداشته نشده است. مضاف بر آن سکوت حاکم بر این قضیه و برخوردهای دوگانه با آن بر عمق دردهای مردم افزوده است.

ما در حالی در بیست و دومین سالگرد بمباران شیمیایی سردشت به سوگ نشسته‌ایم که مسؤولان و نهادهای دولتی با نظارت نامتعارف و اعمال محدودیت و ممانعت از فعالیت نهادهای مدنی و متولیان مردمی این مراسم در سطح سردشت و نیز مصادره آن، فرصت اجرای هر گونه پاسداشتی را از آنان سلب کرده و بنابراین با زیر پا گذاشتن حقوق شهروندی، در راستای تقلیل دادن آن گام برداشته اند. در این میان فعالان مدنی و انجمن های غیر دولتی به ویژه "انجمن متولی آن"، با سکوت، فرصت سوزی و برخورد انفعالی خود، خواسته و یا نا خواسته بر ادامه ی این وضعیت صحه گذاشته و در این راستا خاموشی و فراموشی را پیشه خود ساخته اند. با نهایت تأسف مردم و اقشار مختلف شهرستان سردشت هم با بی تفاوتی نسبت به سرنوشت خود دوچندان بر ابهام موضوع افزوده اند. بدین جهت در بیست و دومین سالیاد فاجعه اولین شهر قربانی تسلیحات شیمیایی در جهان، ما جمعی از بازماندگان و قربانیان این تراژدی دردناک تاریخی و فعالان مدنی، ضمن محکومیت دوباره آن و پاسداشت حرمت خون

شهیدان و نیز آرزوی صلح و آشتی پایدار و جهانی عاری از سلاحهای میکروبیولوژی و کشتار جمعی، خواستار توجه و اقدام جدی متولیان و مسوولین امر نسبت به خواسته‌های مطروحه ذیل بوده و توجه جهانیان را بدان معطوف می‌داریم:

۱- طرح پرونده شیمیایی سردشت در دادگاههای صالحه عراق و طرح دعوی در دیوان بین المللی دادگستری «ICJ» به منظور جبران خسارتهای مادی و معنوی.

۲- با توجه به محرومیت نسبی شهرستان سردشت و همچنین فقدان امکانات و عدم برنامه ریزی مؤثر پیرامون معضلات مصدومین شیمیایی، خواستار توجه ویژه و فوری مسئولان امر به وضعیت سلامت، بهداشت و درمان مصدومان این فاجعه هستیم .

۳- با عنایت به عمق این فاجعه ضد بشری و حساسیت موضوع، مؤکداً از متولیان امر و انجمنهای مسوول می خواهیم نسبت به برگزاری سالیاد و مراسم پربار و پیگیری وعده های تحقق نیافته مسوولین در سالهای گذشته، بدور از هر گونه شائبه و عدول و ملاحظه کاری به وظایف خود در این راستا عمل نمایند .
۴- ضرورت تأسیس مرکز پژوهشهای علمی به منظور گسترش رویکرد آکادمی در رابطه با تسلیحات شیمیایی و عوارض و پیامدهای ناشی از بمباران شیمیایی سردشت.

۵- ضرورت اهتمام جدی و حساسیت شهروندان سردشت، در برگزاری یادواره و بزرگداشت حرمت خون شهداء و قربانیان تراژدی ۷ تیر.

9/4/1388

آسو عباس زاده - آسو ابراهیم زادگان - آوات ذکی - آوات رشیدی - آوات رسولی - آزاد قاسمیانی - ابراهیم هدایتی - اهون سعیدی - اسکندر بهارست - ادريس محمودی - امیر اسماعیل پور - امیر خضری - ابوبکر مولانی - پیمان شمامی - دکتر جعفر کریمی وزنه - جلال حاجی زاده- دلشاد صالحزاده - رحمت شخصی - رزگار خجسته - رسول رشیدی - سیروان صالح زاده - سید کامل قادریان - سردار عبدالله زاده - شهسوار عیسی زاده- صلاح ابراهیم پور - عدنان ایزدپناه - عزیز ملائی - علیرضا اشکانی - علی محمدی - فاروق عبدالله زاده - قادر عزیز پور اقدام - کمال یحیی پور - مهدی بیگ زاده - محمد بایزیدی- محمد خضری - محمد داور- مصطفی برتافته - مصطفی اسد زاده - ناصر امینی- نجم الدین قاسمیانی - ناصر ابراهیمی - هاشم کریمیان.